

невежественъ, можеше да издигне изъ своята срѣда хора като Паисий, Софроний, Раковски, Денкоглу, като Каравеловъ, Левски, Ботевъ, той можа да се справи и съ двойното-духовно и политическо робство. Голѣмитѣ хора сж като голѣмитѣ дървета въ една гора: тѣ ни говорятъ за жизнената сила на почвата. Тѣ сж предвестници за свѣтли бжднини. Отсѣтствуватъ ли такива — това е знакъ на застои, а може би и на упадъкъ. Пъкъ и самото ровене на миналото е изразъ на незадоволство отъ сегашното. А българскиятъ народъ има много причини да е недоволенъ отъ настоящето. Затова нека прелистваме по-често свѣтлитѣ страници на миналото; нека си припомнимъ живота на героичнитѣ и добродетелни личности, за да приповдигаме своя отпадналъ духъ и вѣрата ни въ по-радостни бжднини.

*

Спокоенъ и ведъръ есененъ день. Обичамъ есенята. И не защото тя ни напомня за есенята на собствения ни животъ. Обичамъ я отъ детскитѣ си години. Особено въ гората и полето. Наистина, презъ нея животътъ е доста замрълъ. Прелетнитѣ птици сж забѣгнали. Глухотата е малко отекчителна. Но въ замѣна на това имаме голѣмо богатство отъ цвѣтове. Омръзна на гората зеленото рухо. То е така еднообразно и отекчително, като задължителното облѣкло за официални приеми. Презъ есенята всѣко дръвче и всѣка трънка се облича въ премѣна по свой вкусъ и отъ какви не багри. Сжщински праздникъ.

Заминавамъ съ влака за Курило. Въ сжщата третокласна каруца пжтува една група младежи.